08/06/2023

Μιλώντας με τα παιδιά μας για τους Αγίους

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Μια παλιά συνήθεια στις οικογένειες είχε να κάνει με τη γιορτή των μελών τους την ημέρα μνήμης του προστάτη αγίου του καθενός και της καθεμιάς. Ιδιαιτέρως για τα παιδιά, η γιορτή τους είχε μεγάλη χαρά, διότι περιελάμβανε δώρα, κέρασμα στο σχολείο, επισκέψεις συμμαθητών και φίλων στο σπίτι και, φυσικά, το χαρτζιλίκι, ιδίως από τους παππούδες και τις γιαγιάδες για να πάρουν δώρο που ήθελαν. Όμως η γιορτή είχε κι ένα άλλο περιεχόμενο. Ο εορτάζων και η εορτάζουσα πήγαιναν στην εκκλησία το πρωί, στην θεία λειτουργία, με τα καλά τους, κοινωνούσαν και, κατόπιν, πήγαιναν στο σχολείο, όπου κερνούσαν την τάξη και τους δασκάλους, για να μετάσχουν όλοι και όλες στη χαρά τους.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Σήμερα η γιορτή έχει αντικατασταθεί από τα γενέθλια. Εδώ είναι το κέντρο

βάρους. Επηρεασμένοι από τον δυτικό πολιτισμό, ο οποίος βλέπει τον άνθρωπο ως το κέντρο του κόσμου και τον χρόνο της ζωής μας ως το μοναδικό νόημα της ύπαρξης, η γενέθλιος ημέρα του καθενός και της καθεμιάς είναι το κλειδί. Γιορτάζω όχι γιατί ο τελικός προορισμός μας είναι η αιωνιότητα, είναι η σχέση με τον Θεό και τον συνάνθρωπο έως της συντελείας του αιώνος, η αγάπη η η οποία ουδέποτε εκπίπτει, ουδέποτε χάνεται και σημεία της είναι ο άγιος και η αγία, των οποίων την ζωή καλούμαι εξ αρχής της δικής μου πορείας να μιμηθώ, οι οποίοι με προστατεύουν και γίνονται σημείο αναφοράς, χωρίς να με κάνουν να χάνω την μοναδικότητά μου, καθώς κι εγώ μπορώ να τους μοιάσω, αλλά γιορτάζω την ημέρα που γεννήθηκα, διότι μόνο εγώ έχω σημασία. Το πέρασμα του χρόνου επάνω μου στην πραγματικότητα με οδηγεί στον μηδενισμό. Επομένως, ας χαρώ γιατί υπάρχω, γιατί είμαι μοναδικός και χωρίς τον χρόνο τίποτε δεν έχει νόημα, ούτε καν εγώ.

Ο μεγάλος μας ποιητής Κ.Π. Καβάφης έχει γράψει αυτό το συγκλονιστικό ποίημα με τίτλο «Κεριά»: «Του μέλλοντος η μέρες στέκοντ' εμπροστά μας/ σα μια σειρά κεράκια αναμένα — χρυσά, ζεστά, και ζωηρά κεράκια./ Η περασμένες μέρες πίσω μένουν,/μια θλιβερή γραμμή κεριών σβυσμένων . /τα πιο κοντά βγάζουν καπνόν ακόμη,/ κρύα κεριά, λυωμένα, και κυρτά./Δεν θέλω να τα βλέπω . με λυπεί η μορφή των,/ και με λυπεί το πρώτο φως των να θυμούμαι./ Εμπρός κυττάζω τ' αναμένα μου κεριά. /Δεν θέλω να γυρίσω να μη διω και φρίξω/ τι γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει, / τι γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν». Αποτυπώνει έτσι την αυταπάτη ενός πολιτισμού που δεν μπορεί να δει την άνθρωπο στην προτεραιότητα των σχέσεων του, στην δύναμη της πίστης ως ελπίδας και της αγάπης που διασώζει την μοναδικότητα του προσώπου μέσα από την Ανάσταση του Χριστού και την δική μας.

Αν θελήσουμε λοιπόν να μιλήσουμε με τα παιδιά μας για τους αγίους, χωρίς να μπούμε στην λογική του εξοστρακισμού τους από τον κόσμο (άλλωστε τα γενέθλια πάντοτε εορτάζονταν ως μια ιδιαίτερη οικογενειακή επέτειος, σημάδι της αγάπης και της μνήμης που αφορά στους οικείους πρωτίστως), μπορούμε να τους υπενθυμίζουμε ότι έχουν κάποιον ή κάποια που ζει αιώνια, που χαίρεται την χαρά της βασιλείας του Θεού, που προσδοκά την ανάσταση, που μεσιτεύει γι' αυτά και τα προτρέπει, μέσω του ονόματος, να γίνουν άνθρωποι αγάπης. Κι όσο μπορούμε, ας επαναφέρουμε συνήθειες της παράδοσής μας. Συνήθειες ζωής και ελπίδας.

Πηγή: pemptousia.gr (themistoklismourtzanos.blogspot.com)